

POLEMIKA: PRIMER ODPOVEDI DR. KLAMPFERJU

A pri vas pa imate preveč dobrih profesorjev?

Dr. Bojan Musil, redni profesor in predstojnik oddelka za psihologijo **Filozofske fakultete Univerze v Mariboru**

V preteklih dneh smo bili zaposlene in zaposleni na **Filozofski fakulteti Univerze v Mariboru** deležni pojasnil vodstva fakultete in preko medijev tudi **rektorata Univerze** glede zapleta z našim profesorjem, ki je medijsko precej odmeval, po plakatih na hodnikih fakultete pa ga lahko poimenujemo primer Friderik K. V zadnjem sporočilu dekana fakultete, red. prof. dr. Darka Friša, nas ta usmerja, da je zgodba zaključena in naj se maksimalno posvetimo pedagoškemu procesu in raziskovalni dejavnosti. Moram priznati, da me vsi odgovori vodstva fakultete in **univerze** nikakor ne pomirjajo, ampak navdajajo s še večjim nelagodjem. Da razčlenim ...

Sprejemam, da pravo ureja različna razmerja in je lahko zelo koristno orodje pri razčlenjevanju postopkov in ugotavljanju poteka dogodkov, pa vendar je ta vsebinsko-postopkovni vidik celotne zadeve s cenjenim kolegom, profesorjem Klampferjem, kot smo ga lahko zasledili v zapisu dekana fakultete in tudi v javnem odzivu vodstva **univerze** na spletnem Večeru, zgolj eden od vidikov, na katerega smo opozorili podpisnice in podpisniki poziva **rektorju**, ki smo ga pretekli ponedeljek posredovali **rektorju univerze**. In neprestano ponavljanje tega postaja prava pravna tirada. Večina nas ni pravnikov, lahko imamo iz pravnih krogov drugačne razlage, zato prepuščam to debato pravnim postopkom, ki bodo zagotovo sledili.

Na kaj smo torej poskušali opozoriti v pozivu in je morda bolj bistveno?

Skriva se pravzaprav v tem, da bi me kdo v pravni maniri popravil, češ da dr. Klampfer pač ni profesor, kot sem ga predhodno naslovil. A skozi odnose s svojo stroko, študenti, kolegi, skozi preteklo bibliografijo, to pač ostaja. Te simbolne profesure mu ni moč odvzeti.

Verjamem, da je mnogo sodelavk in sodelavcev sprejelo novico z zaprepačenostjo. Čisto človeško sočutno. A ne toliko to, kaj se je dogodilo, kot to, kako se je dogodilo. V sporazumevanju obstaja vsebinski vidik, ki se, da, osredinja na izrečeno. A prav tako je pomemben odnosni vidik, ki naslavlja, kako nekaj sporočamo. Da pravzaprav od 11. februarja do seje senata, 20. februarja, veš, kaj se bo dogodilo sodelavcu, pa ga ne povabiš na razgovor? Da to obelodaniš neposredno na seji senata, brez možnosti debate? Da tudi kasneje ne najdeš primerne trenutka, da se pogovoriš s sodelavcem? Če se postavimo v kožo kogar koli, ki je že vrsto let, desetletja na fakulteti - kako bi se počutili, če se vaše delo konča preko pošte? Na kakšen odnos to kaže? Cinično rečeno, demonstrirano je bilo učinkovito odpuščanje. A vendar, za kakšno ceno?

Osebnostno verjamem, da bi dekan kljub pravni tiradi, ki jo je sicer sprožil sam, lahko ravnal drugače. Če naredimo miselni eksperiment: kaj bi ob izvedbi glasovanja kljub zavedanju, da je glasovanje po znamenitem členu sporno, sledilo? Bi ga vodstvo **univerze** okaralo? Bi izničilo sklep? Nisem prepričan, ker bi po načelu dobrega gospodarja zagotovil nemoten potek pedagoškega procesa na matičnem oddelku profesorja, na vseh drugih oddelkih in fakultetah, kjer tudi sodeluje, odnosi se ne bi skrhal, medijskih zgodb ne bi bilo, ne bi bilo degradacije kolega. In to so pravzaprav točno posledice tega dejanja - degradacija kolega, težave za izvedbo pedagoškega procesa na matični fakulteti in tudi drugih fakultetah, skrhani odnosi, medijske zgodbe, finančne bremenitve

zaradi odpustitve. Oziroma če ilustriram nesmotrnost z lucidnim vprašanjem osebe, ki je povezana z našo stavbo, a ni iz strokovnih služb ali pedagoškega kadra: "A pri vas pa imate preveč dobrih profesorjev?"

Lahko v maniri odnosnega komuniciranja dodam apel za vse vodstvene, da še tako dobri pravni argumenti v tej zgodbi pač ne prepričajo, ker skozi odnos sporočajo, da gre za neodgovornega (bivšega) profesorja, ki za nameček nima popolne vloge. Nadaljujem? Ne bi rad, ker mi pride zgolj izraz, da nekoga, ki je pač ponižan, za nameček še mrcvarijo. Prekršena so vsa načela diskretnosti v tovrstnih postopkih. Saj res, ali ima širša javnost res interes, da ve, kakšen je status profesorjeve vloge? Da ni popolna? Je to unikatno? Se vsi postopki odvijajo v šestih mesecih? Ni dopolnjevanj?

Od vodstva **univerze** nihče ne zahteva, da krši pravila, ampak to, da jih upošteva, a da zna razpoznati morebitne posebne okoliščine in se nanje ustrezno odzove. Ker pravila se trudijo zaobjeti svet, a ta je kdaj pa kdaj izmuzljiv.

Vodstvu **univerze** priznam, da je ubralo možno pot. A to je žal pot, kjer ne bo zmagovalcev. In če kdo misli, da tisti, ki izkazujemo podporo profesorju Klampferju, rušimo fakulteto in **univerzo**, da gre za igro nekakšnih klik, naših in vaših, sindikalistov proti onim drugim, se zelo moti. To bi odražalo zgolj to, da ustanove vidi preveč osebno ali po nekakšni izmenjavi domačijskih klanov. Oglašamo se in kolega podpiramo, ker smo skupnost in nam je mar za fakulteto in **univerzo**. Ker verjamemo, da sta lahko boljši.

Za dekana nimam vprašanj. Bi pa pričakoval, da sprejme del lastne odgovornosti v tej zgodbi in da ne vali dodatno krivde na strokovne službe. Ker pravzaprav kot nadrejeni je objektivno odgovoren sam. Potem se lahko začnemo pogovarjati o vračanju zaupanja.

Če kdo misli,
da tisti, ki
izkazujemo
podporo

profesorju
Klampferju,
rušimo fakulteto
in univerzo,
da gre za igro
"naših in vaših",
sindikalistov
proti onim
drugim, se zelo
moti

